

MAGYARORSZÁG ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
Budapesti írásbeli száma: <u>IV/2976-0/2015</u>		KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK 9.	
Pf. 773.		FŐLÁJSTRONCSZÁM	
Érkezett: <u>2015 SZEPT 29.</u>		KEZELŐRATON	
1535		Postai / Csatolmány / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Példány: <u>1</u>		Érkezett: <u>2015 -08- 2 8</u>	
Melléklet: <u>7 db</u>		PÉLDÁNY:.....IV.....	
Tisztelt Alkotmánybíróság!		KEZELŐRATON.....KÖZTÜK.....	
		FŐLÁJSTRONCSZÁM: <u>46268/14</u>	

Alulírott (szül. név: , szül. hely, idő: an.:
 szig. sz.: , lakcím:) mint a
 Kft. (5 sz., cégjegyzékszám: adószám:
 ügyvezetője, jogi képviselőm [Dr. (szül. név: szül.
 hely és idő: , an. szig. szám: lakcím:
)] útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI.
 törvény 27.§-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztjük elő a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság, 2015. június 25-én kelt, és a 2015. július 21-én postai úton kézbesített, Kfv. I. 35.290/2015./4. számú ítéletével szemben. Kérjük, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg a bírói döntés alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt az alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27.§-a alapján, mivel sérti az Alaptörvény Nemzeti Hitvallásban foglalt alábbi elveit:

- Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.
- Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.
- Alaptörvényünk, jogrendünk alapja, szövetség a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között. Élő keret, amely kifejezi a nemzet akaratát, azt a formát, amelyben élni szeretnénk.

továbbá,

az Alaptörvény

- a B) cikk (1) bekezdését,
- a T) cikk (1) és (3) bekezdéseit,
- a XXIV. cikk (1) bekezdését,
- az R) cikk (1)-(3) bekezdéseit, valamint
- 28. cikkét.

A Kúria ítélete – meglátásunk szerint - Alaptörvényünk alábbi rendelkezéseit sérti:

A **Nemzeti Hitvallás** rendelkezései közül:

- Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.
- Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.
- Alaptörvényünk, jogrendünk alapja, szövetség a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között. Élő keret, amely kifejezi a nemzet akaratát, azt a formát, amelyben élni szeretnénk.

továbbá, az Alaptörvény

- B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

- T) cikk

(1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. Sarkalatos törvény eltérően is megállapíthatja az önkormányzati rendelet és a különleges jogrendben alkotott jogszabályok kihirdetésének szabályait.

(3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

- R) cikk

(1) bek Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni

- XIII. cikk első mondata

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.

- XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

- 28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Tényállás

A [REDACTED] Kft. ügyében kérelmet nyújtottunk be a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Hivatala Szerencsejáték Felügyeleti Főosztályához (továbbiakban: NAV SZF) a szerencsejáték-szervező Kft. által üzemeltetett pénznyerő automátákra (továbbiakban: PA) befizetett igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítésére. Ennek indoka az volt, hogy a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Szjtv.) módosításáról szóló 2012. évi CXLIV. törvény (továbbiakban: Módtv.) megtiltotta a PA-k kaszinón kívüli működtetését. Kérelmünk közelebbről és konkrétan arra irányult, hogy az igazgatási szolgáltatási díjat a gazdasági társaság egész évre befizette, de tevékenységét – a törvényi tiltás miatt – 2012. október 10-e után már nem tudta folytatni, a hatóság által kiadott engedélyeket vissza kellett adni.

A NAV SZF a kérelemre indult eljárásban az 1859151950. számú határozatával (iktaratszám:12604/1/2013.) a visszatérítésre vonatkozó kérést elutasította azon indokkal, hogy az Szjtv. 2012. október 10-e előtt hatályos 11.§ (1) bekezdése, valamint a 26.§ (13) bekezdése alapján kellett az igazgatási szolgáltatási díjat befizetnie társaságunknak. Megállapította a hatóság határozatában azt is, hogy – jogszabályi rendelkezés hiányában – nincs mód a visszatérítésre.

A NAV SZF döntése ellen a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz (továbbiakban: Bíróság) benyújtott kereseti kérelmünkben kértük a határozat megváltoztatását akként, hogy kötelezze a hatóságot az igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítésére. A kereseti

kérelem indoka az volt, hogy az Szjtv. 11.§ (1) bekezdése pontosan, taxatív felsorolja azokat az eseteket, amikor az igazgatási szolgáltatási díj nem jár vissza:

- az eljárás kérelmező kérésére történő megszüntetése, vagy
- az engedély megadására vonatkozó kérelem hatóság általi elutasítása.

Társaságunkra egyik kitétel sem vonatkozott, mert amint azt a Fővárosi Főügyészség Közigazgatási Jogi Osztálya, továbbá a Legfőbb Ügyészség Közérdekvédelmi Főosztály Általános Közigazgatási Jogi Osztálya fellépésében is megállapította: az engedélyek a Módtv. hatálybalépésével ex lege veszítették hatályukat.

A Bíróság az első tárgyaláson végzéssel (Iktatószám: 21. K. 30.362/2014/3) az ügyet áttette a NAV SZF-hez azzal, hogy azt – mint fellebbezés – közigazgatási úton bírálja el. A NAV SZF, mint alperes, a végzés ellen fellebbezést nyújtott be, amit a Fővárosi Törvényszék 1. Kpkf. 670.336/2014/3. számú végzésével (kelt: 2014. szeptember 16.) a Bíróság végzését hatályon kívül helyezte, s a Bíróságot új eljárás és új határozat hozatalára utasította. A Fővárosi Törvényszék végzésének indokolása tévesen értelmezi az Szjtv. 7/A.§ (2) bekezdésében foglaltakat, miszerint: „7/A. §⁴³ (2)⁴⁶ Az állami adóhatóság szerencsejáték ügyben, valamint ajándéksorsolás és játékautomata-üzemeltetés tekintetében a nyilvántartásba vételi, ellenőrzési, továbbá jogkövetkezmények megállapítására irányuló eljárásban hozott határozatai ellen fellebbezésnek nincs helye.”. A törvény nem a mondat első részének felsorolásához („...szerencsejáték ügyben, valamint ajándéksorsolás és játékautomata-üzemeltetés...”) rendeli a fellebbezés kizárását, hanem az ezen ügyekben végzett nyilvántartásba vételi, ellenőrzési és jogkövetkezményt megállapító határozatokra, azok ellen nincs közigazgatási úton fellebbezési lehetőség. A két mondatrész összevetéséből ez világosan kikövetkeztethető. Ha nem így lenne, akkor a jogszabály a második mondatrészt kihagyná, s a szöveg úgy szólna, hogy: *Az állami adóhatóság szerencsejáték ügyben, valamint ajándéksorsolás és játékautomata-üzemeltetés tekintetében hozott határozatai ellen fellebbezésnek nincs helye.* E megfogalmazásban teljes mértékben helytálló a végzés indokolása.

Ezt követően a Bíróság eltérő iktatószámon (10.K.33.687/2014/2.) 2014. október 8.-án kelt végzésével közölte, hogy az ügyet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (továbbiakban: Knp.) 3.§ (1)-(2) bekezdése alapján nem peres eljárásban fogja elbírálni – figyelemmel az 1/2009. KJE határozatban foglaltakra. A döntés arra hivatkozik, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 153. § 2. pontja szerint az igazgatási szolgáltatási díj eljárási költség. A Ket. 98.§ (3) bekezdés j.) pontja alapján az ezzel kapcsolatos döntésekkel (végzésekkel) szemben fellebbezésnek van helye. Ha ezt így vizsgáljuk, akkor a NAV SZF döntése (végzése) ellen ténylegesen a tárgyaláson hozott végzés szerint kellett volna eljárni, s el kellett volna utasítani a NAV SZF alperes fellebbezését.

A Bíróság 2015. február 3.-án kelt 39. Kpk. 46.368/2014/5. számú végzésével (ez már a harmadik iktatószám!!!) a kereseti kérelmet elutasította. A végzés indokolása arra utal, mintha a NAV SZF tartalmát tekintve végzést hozott volna az ügyben, s azt a Knp. szabályai szerint kell elbírálni. A végzés indokolása szinkronban van a Legfelsőbb Bíróság (továbbiakban: LB) 1/2009. jogegységi határozatával, mely kimondja, hogy tartalma szerint kell a közigazgatási hatóság döntését minősíteni (határozatként, vagy végzésként). Ám az a probléma, hogy a Bíróság e végzése nem vette figyelembe a Ket. 71.§ (1) bekezdésének rendelkezését, mely szerint: „71. § (1)³⁹⁷ A hatóság – az (5) és (6) bekezdésben meghatározott kivétellel – az ügy érdemében határozatot hoz, az eljárás során felmerült minden más kérdésben végzést bocsát ki.”. Nem kétséges, hogy a kérelem, mely adott összeg visszafizetését igényli a hatóságtól az érdemi kérdés, tehát abban határozattal kell döntenie. Az indoklás tévesen utal arra, hogy egy tevékenység jogszabályi megszüntetése az engedélyes üzleti kockázatának minősül, ugyanis az Szjtv. mintegy 15 éve már

hatályban volt (természetesen kisebb nagyobb módosításokkal). Az a megfogalmazás, hogy az igazgatási szolgáltatási díj a kérelemre indult lefolytatásához kapcsolódik, lényegében helyes, de csak azzal, hogy az engedély időtartama alatt a szerencsejáték szervezői tevékenységhez kapcsolódó adminisztrációs költséget is tartalmazza (pl. megrongálódik az engedély, ellopják, megváltozik az utcanéve, vagy a házszám, stb.).

Az Szjtv. rendelkezéseivel ellentétben az indoklás 3. oldalának utolsó bekezdésében megfogalmazott állítás, azaz az, hogy a kérelem benyújtásakor hatályos Szjtv. ellenőrzésre vonatkozó hatósági kötelezettséget nem tartalmaz. Ez benne foglaltatik az Szjtv.-ben, de az ellenőrzési tevékenységnek nincs köze az igazgatási szolgáltatási díjhoz, mivel azért külön ellenőrzési díjat kell fizetni a szerencsejáték szervezőnek.

A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő a Kúrián. Felülvizsgálati kérelmünkben kifejtettük: az Szjtv. 11.§ (1) bekezdése arról rendelkezik, hogy az igazgatási szolgáltatási díjat az engedélyezésért, ellenőrzésért, és egyes igazgatási szolgáltatásokért kell megfizetni, míg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 67.§ (3) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy a díj mértékét annak megfelelően kell megállapítani, hogy a hatóságnál felmerült és másra át nem hárítható költségeket fedezze. Tehát a két szabály összevetése, is egyértelművé teszi, hogy az igazgatási szolgáltatási díj az engedély kiadásával és az érvényesség időtartama alatt a hatóság által tett egyéb intézkedések költségének fedezésére szolgál. Ebből következik továbbá, hogy amennyiben az engedély a kérelmezőn kívül álló okból veszíti érvényét, az egyúttal megalapozza az időarányos visszatérítést. Véleményünk akkor is az volt, hogy éppen ezen okból a NAV SZF-nek hivatalból eljárva határozatban kellett volna rendelkeznie az engedéllyel rendelkező szervezők további teendőiről. Megjegyeztük, a NAV SZF-nek, mint engedélyező hatóságnak a Módtv. arra sem adott felhatalmazást, hogy határozathozatal helyett egy általános internetes felhívást tegyen közzé a PA-k működtetésének megszüntetéséhez kapcsolódó eljárásra vonatkozóan. Felülvizsgálati kérelmünkben megkérdőjeleztük, hogy jogszerű volt-e a fellebbezési jog kizárása a NAV SZF részről a hatósági eljárás folyamán, mivel a jelen eljárás tárgya az Szjtv. 7/A.§ (2) bekezdésében felsorolt tevékenységi körök egyikébe sem illeszthető be.

A döntés ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmet a Kúria Kfv. I. 35.290/2015/4. számú végzésével hivatalból elutasította. Indokolása szerint a NAV SZF elutasító döntése tartalma szerint végzés, így az ellene benyújtott keresetet a Bíróság végzéssel vizsgálta felül. E döntés (végzés) bírósági felülvizsgálata a Pp. értelmében nem lehetséges.

Arra is hivatkoztunk, hogy a Bíróság ítéletének az Alaptörvény 28. cikkére történő utalása álláspontunkat támasztja alá, mert a meghozott döntés éppen a józan ésszel ellentétes, amit a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Jat.) 2.§ (2) bekezdése is rögzít, azaz jogszabály módosítással nem lehet meglévő kötelezettséget terhebbé tenni.

Indítványunk arra vonatkozott, hogy a felülvizsgálati bíróság kötelezze a NAV SZF-t az igazgatási szolgáltatási díj időarányos (127.215.-Ft., azaz száz-huszonhét-ezer-kettőszáztizenöt forint) visszautalására, vagy helyezze hatályon kívül az I. fokú bíróság ítéletét, s utasítsa új eljárás lefolytatására.

A döntés ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmet a Kúria Kfv. I. 35.290/2015/4. számú végzésével hivatalból elutasította. Indokolása szerint a NAV SZF elutasító döntése tartalma szerint végzés, így az ellene benyújtott keresetet a Bíróság végzéssel vizsgálta felül. E döntés (végzés) bírósági felülvizsgálata a Pp. értelmében nem lehetséges.

Indokolás

Az Alaptörvény B) cikkébe ütköző a Kúria döntése, mert sérti a jogbiztonságot, ugyanis olyan befizetést tart magánál az állam (annak hatósága), mellyel szemben nem történik tevékenység; s így a hatóságnak sincs feladata. Az igazgatási szolgáltatási díj –amint azt az Itv. 67.§ (1) bekezdése is meghatározza - arra szolgál, hogy a hatóság az Szjtv.-ben és más jogszabályokban előírt feltételek vizsgálata után kiadja az engedélyt, kiadása feltételeinek folyamatos meglétét figyelemmel kísérje, esetleges pótlását eszközölje, szüneteltetés esetén pedig az engedélyt a hatóság irattárában őrizze. Tehát az igazgatási szolgáltatási díj nem egy hatósági aktus – az engedély kiadása – ellenértékeként fizetett díj, hanem az ezen engedéllyel kapcsolatosan felmerülő egyéb igazgatási tevékenységek elvégzéséért fizetendő a hatóságnak. A jogbiztonság alapvető követelménye, hogy ha ezen, díjköteles tevékenységeket a hatóságnak – a jogalkotó tiltó döntése következtében – nem kell végeznie, akkor az ügyben érintett ügyfél az előre befizetett összegből az időarányos rész visszatérítésére igényt tarthasson (akár úgy is, hogy erről maga a hatóság rendelkezik – tehát nem kell kérelmet benyújtani). Ezt az értelmezést egyébiránt az Európai Unió Bíróságának (továbbiakban: EUB) vonatkozó ítélezési gyakorlata¹ következetesen alkalmazza. Ha a Módtv. hatályba lépése után hatályos Szjtv.-t vizsgáljuk, akkor annak rendelkezései sem zárják ki az igazgatási szolgáltatási díj visszatérítésének lehetőségét, mert az Szjtv.11. § (1) bekezdés második mondata szerint: *„Az engedély iránti kérelemre indult eljárásokban az eljárás megszüntetése vagy a kérelem elutasítása esetén az igazgatási-szolgáltatási díjat nem kell visszatéríteni.”* Jelen esetben a normaszöveg taxative felsorolásából egyértelműen következik argumentum a contrarioval a NAV SZF részéről a díj-visszafizetési kötelezettség, mivel társaságunk vonatkozásában nem egy újólag, kérelemre indult eljárás elutasításáról, vagy az eljárás megszüntetéséről van szó, hanem egy tevékenység ex lege betiltásáról.

Az igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítésének megtagadása szoros összefüggést mutat az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés első mondatával is. A tulajdon körébe tartozik az a tényező is, ha az állam (illetve annak hatósága) részére egy bizonyos tevékenység engedélyezése végett meghatározott összeget befizetünk, s megkapjuk az engedélyt, akkor az állam lehetővé teszi e tevékenység végzését. Ha az engedélyes érdekkörében felmerülő okból e tevékenységet nem folytatja, nyilván a befizetett összeg nem jár vissza. Abban az esetben azonban, ha a tevékenységet az engedéllyel rendelkező tőle független, külső körülmény miatt nem tudja végezni, akkor a befizetett igazgatási szolgáltatási díjnak sem tudja előteremteni a fedezetét, tehát a saját tulajdonának „vesztése” lesz – azaz a tulajdonhoz való alkotmányos joga is sérül, hiszen az igazgatási szolgáltatási díjat előre be kellett fizetni. Véleményünk szerint az ilyen helyzet megoldása „jogállamilag” úgy képzelhető el, hogy az állami hatóság valamely döntési formában (határozat, végzés) az ügyfelek tudomására hozza, hogy milyen összegeket kell még befizetni, illetve mekkora az az összeg, ami részükre visszajár (köznapi szóval: „elszámolnak”).

Ez a probléma átvezet az Alaptörvény XXIV. cikkben foglaltak sérelméhez. Megítélésünk szerint az alapvető probléma az, hogy a NAV SZF a szerencsejáték szervezők tiltáshoz kapcsolódó kötelezettségeit internetes felhívásban tette közzé, holott a Módtv. alapján erre sem volt felhatalmazása. Ezzel megsértette a XXIV. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott kötelezettséget, azaz nem történt ügy intézése, mert egy internetes felhívás a legtágabb értelmezésben sem tekintendő hatósági ügyintézésének – így szerencsejáték szervezők tisztességes eljáráshoz való joga sérült. Sérült a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv.(továbbiakban: Ket.) 1.§ (2) bekezdésében meghatározott – a közigazgatási hatóságok eljárásával szembeni – követelmény is: *„A közigazgatási hatóság a hatáskörének gyakorlásával nem élhet vissza, hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség és az ügyféllel való együttműködés követelményeinek*

¹ Vö.:C-228/12 - C-232/12. és C-254/12 - C-258/12. sz. egyesített ügyek 38. pont, és C-392/04. és C-422/04. sz. egyesített ügyek 3., 28. – 30. pontok összefüggésben a C-283/81. számú CILFIT ügygel

megfelelően köteles eljárni. A hatóság ügyintézője jóhiszeműen, továbbá a jogszabály keretei között az ügyfél jogát és jogos – ideértve gazdasági – érdekét szem előtt tartva jár el.”

Ez összefüggésben van az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglaltakkal is, mert egy internetes felhívás ellen semmit nem lehet tenni, jogorvoslati kérelmet pedig végképp nem lehet ellene benyújtani (bár a felhívás érdemi kérdéseket konkrétan nem érintett, de a fent írtak szerint az engedély visszaadásának lettek volna pénzügyi-anyagi vonzatai, következményei).

A tisztességes eljáráshoz való joghoz kapcsolódik az Alaptörvény R) cikkében foglalt követelmény is. A hatóságokra – akárcsak az ország területén élőkre és tartózkodókra – kötelezőek a jogszabályok rendelkezései. A hatóság az ügyfél kérelmében dönteni köteles és abban meg kell döntését indokolnia. Ezt egyébként a Ket. 71.§ (1) bekezdése is előírja: „A hatóság – az (5) és (6) bekezdésben meghatározott kivétellel – az ügy érdemében határozatot hoz, az eljárás során felmerült minden más kérdésben végzést bocsát ki.” E jogszabályhely alapján törvénysértő a Bíróság és a Kúria döntése is, mivel a kérelmem elbírálása során az ügy érdemében kellett dönteni, tehát azt végzésnek semmiképpen nem lehet tekinteni. Teljességgel érthetetlen az „átlajstromozás”, mikor itt érdemi kérdésben történt döntés, azaz abban, hogy bizonyos összeg az ügyfélnek visszajár, avagy nem. Ezt semmiképpen nem lehet eljáráshoz kapcsolódó döntésnek, azaz végzésnek tekinteni. Ez a „megoldás” abszolút nincsen szinkronban az Európai Unió működésében és joggyakorlatában megjelenő „jó kormányzás” alapelveivel, melyet részletez a „helyes hivatali magatartás európai kódexe”, s annak 11.§-a, ami előírja a döntések során a méltányos (az ügyfél érdekeit és körülményeit figyelembe vevő) elbírálást.

Felfoghatatlan tény, hogy a Kúria miért nem észlelte, hogy a Fővárosi Törvényszék végzésének indokolásában felhívott jogszabályhely teljesen mást tartalmaz, mint amit a végzés indokolása ír. Az Szjtv. 7.§-a és 7/A.§ (2) bekezdése a következő:

„7. §⁵¹ Az állami adóhatóság a szerencsejáték-szervezés és e törvény hatálya alá tartozó tevékenységek hatósági felügyeletét látja el, tevékenységének célja a szerencsejáték-piac zavartalan és eredményes működésének, a játékosok érdekei védelmének, továbbá a szerencsejáték-piaccal szembeni bizalom erősítésének érdekében a szerencsejáték-szervezők joggyakorlásának elősegítése és a szerencsejáték-piac folyamatos felügyelete.

7/A. §⁵² (2)⁵⁵ Az állami adóhatóság szerencsejáték ügyben, valamint ajándéksorsolás és játékautomata-üzemeltetés tekintetében a nyilvántartásba vételi, ellenőrzési, továbbá jogkövetkezmények megállapítására irányuló eljárásban hozott határozatai ellen fellebbezésnek nincs helye.”

E két rendelkezés azt tartalmazza, hogy az állami adóhatóság látja el ennek a tevékenységnek (szerencsejáték szervezés) a felügyeletét (7.§). A 7/A.§. (2) bekezdése pedig azt tartalmazza, hogy a szerencsejáték ügyben (idetartozik a PA üzemeltetése is) a nyilvántartásba vételi, ellenőrzési, jogkövetkezmények megállapítására irányuló eljárásban hozott adóhatósági határozatokban fellebbezésnek nincs helye. Ebből két dolog következik:

- az adóhatósági végzés ellen van helye fellebbezésnek, ha a Bíróság és a Kúria döntéséből indulunk ki – az 1/2009. KJE határozatban foglaltakra is figyelemmel –, hogy a NAV SZF döntése tartalmilag végzés, akkor a tárgyaláson hozott végzés, azaz a közigazgatási úton történő jogorvoslat előírása a helytálló döntés;

- a 7/A.§ meghatározza, hogy milyen ügytípusokban hozott határozatok ellen nincs közigazgatási jogorvoslatnak helye – ezek a nyilvántartásba vétel, az ellenőrzés és a jogkövetkezmények. A nyilvántartásba vétel regisztráció, jelen ügyben pedig engedélyezéshez kapcsolódó díj visszatérítéséről van szó. Az ellenőrzési tevékenység azt foglalja magába, hogy a közigazgatási normák betartását az állam által felhatalmazott szervek ellenőrzik – s a szabályok megszegése esetén jogkövetkezményeket (bírságot) alkalmaznak. Jelen ügy – abszolút kitágító értelmezéssel sem – egyik ügytípusba sem sorolható be;

- ha a Ket. rendelkezéseit vesszük alapul, akkor pedig arról van szó, hogy sem a közigazgatási szervek, sem a bíróságok nem tekintik az ügy érdemében való döntésnek azt a döntést, melynek

során az pénzösszeg visszatérítését kéri, s azt elutasítják. Ez az értelmezés megítélésünk szerint nem felel meg a Ket. szellemének, de az Alaptörvényben meghatározott tisztességes eljáráshoz való jogot is sérti úgy, hogy egyúttal érintheti a jogbiztonság kérdését is.

A T) cikk (1) és (3) bekezdésével kapcsolatosan: Tegyük fel, hogy elfogadjuk a NAV SZF álláspontját, azaz azt, hogy nem volt jogszabály (vagy azon alapuló felhatalmazás) arra vonatkozóan, hogy mi legyen a sorsa a tiltó rendelkezés hatályba lépésekor az előre befizetett összegekkel. Ebből az következik, hogy a T) cikk (1) bekezdése szerinti általános magatartási szabály – a tiltás – nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely megfelel az Alaptörvény rendelkezéseinek, szellemének. Ha e problémát észlelték – ami tény, mert a döntésben szerepel (tehát nemcsak észlelték, hanem tudták is) –, akkor már régen (két- két és fél éve) kezdeményezni kellett volna a jogalkotónál a jogszabály megfelelő módosítását, mint közhatalmi funkcióval rendelkező szervnek. Ez a mulasztás ismét felveti a tisztességes eljárás és a jogbiztonság sérelmét.

Az Alaptörvény 28. cikkének első mondata a bíróságok kötelezettségévé teszi, hogy a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával összhangban értelmezzék. Ehhez általában az értelmezés tárgyát képező törvény preambuluma, alapelvei illetve az előterjesztő által készített indokolás nyújt segítséget. A Módtv. indokolása és az Szjtv. Módtv. által átfogalmazott preambuluma szövege a jelen ügy tárgyához és értelmezéséhez nem ad semminemű segítséget, mert a preambulum azt a célt rögzíti, hogy az emberek érdekében (elsősorban anyagi javaik megóvása) történik a korlátozás, illetve tiltás (a Módtv. indokolása is csak erre tér ki). Arról semminemű említés sincs, hogy az engedéllyel rendelkezők bármilyen jogosultsággal rendelkeznének, tulajdonuk védelme, káraik csökkentése érdekében bármit is tehesse.

Tehát az értelmezés során csak ezen 28. cikk második mondata jöhet számításba, azaz: „Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” Ebből csak azt a következtetést lehet levonni, hogy a józan észnek nem felel meg az az értelmezés, mely szerint a tevékenységet nem végző vállalkozás által előre befizetett díjak (vagy akár a közterhek) nem járnak vissza. A jogalkotó erkölcsi célja vélhetően nem az volt, hogy az engedéllyel rendelkezőket hátránnyal sújtsa, hanem az, hogy az ilyen fajta szerencsejáték lehetőségeket szűkítse. Nem lehetett az sem cél, hogy az állam (vagy annak hatóságai) olyan befizetésekkel gazdagodjanak, amelyek mögött nincs olyan tevékenység, mely ezen összegeket megalapozza. Nem lehetett erkölcsi (különösen nem keresztény erkölcsi) cél az sem, hogy bizonyos személyi kört arra „kényszerítsen” a jogalkotó egy tiltás elrendelésével, hogy a közterhekhez való hozzájárulást saját tulajdonából fedezze (akár az igazgatási szolgáltatási díjat vesszük alapul, akár más közterheket – mindkét esetben ez a végeredmény). Azt külön nem is kell említeni, hogy a magasztos cél – az emberek visszatartása a szerencsejátékoktól, azok káros hatásától – nem valósult meg maradéktalanul, mert a kaszinók forgalma és természetesen a bevétele is jelentősen nőtt.

Felmerülhet a kérdés, miért nem kezdeményeztünk korábban alkotmánybíróági eljárást. Meggyőződésünk – mint ahogy ki is fejtettük a Bírósághoz és a Kúriához írt beadványainkban –, hogy az igazgatási szolgáltatási díj vonatkozásában egyértelmű rendelkezéseket tartalmaz az Szjtv. és az Itv. . Jelen ügy során vált világossá, hogy a közigazgatási hatóság és a bíróságok is másként értelmezik a törvény Módtv. hatályba lépése előtti és hatálybalépése utáni szabályozást. A Kúria idézett döntése még konkrétabban leírja, hogy a jogalkotónak kellett volna rendelkeznie. Megítélésünk szerint az Szjtv. 11.§ (1) bekezdése egyértelműen és világosan fogalmazza meg azt a két esetet, amikor az igazgatási szolgáltatási díjat nem kell visszatéríteni, melyből következik az is, hogy minden más esetben a már előre befizetett díj visszajár időarányosan.

Más közterhekkel kapcsolatosan az Alaptörvény O) cikkéből indultunk ki, hogy mindenki képességei és lehetőségei szerint köteles hozzájárulni a közösségi feladatok ellátásához, tehát

valamilyen tevékenység végzéshez kapcsolódik a közösség gyarapodásához való hozzájárulás. Ezt mintegy konkretizálja az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésének második mondata, amikor elsődlegesen munkavégzéshez köti a közösség gyarapodásához való hozzájárulást. Tehát nem abból indultunk ki, hogy befizet valaki előre közterheket, s amikor az ezt kitermelő tevékenységet a befizetési időtartam vége előtt betiltják, akkor nem kap időarányos visszatérítést (azaz az állam olyan befizetésre tesz szert, mely mögött nincs konkrét munkavégzés, vagy más tevékenység).

A felsorolt alaptörvény-ellenességek sértik egyúttal a Nemzeti Hitvallásban megfogalmazott elveket is, mert

- a jogbiztonság sérelme egyúttal megvalósítja azon alaptörvényi alapelvet, miszerint: „*Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése*”;
- a jelen ügyet megalapozó hatósági eljárásban nem valósult meg az a követelmény, hogy: „*Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.*”
- a beadványainkban hivatkozott jogszabályok rendelkezéseinek értelmezése sem felel meg annak az elvárásnak, hogy: „*Alaptörvényünk, jogrendünk alapja, szövetség a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között. Élő keret, amely kifejezi a nemzet akaratát, azt a formát, amelyben élni szeretnénk.*”

Amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság nem ad helyt értelmezésre vonatkozó érvelésünknek, hogy a jelenleg hatályos Szjtv. alapján is lehetőség van az igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítésének, akkor másodlagosan azt indítványozzuk, hogy az Abtv. 28.§ (1) bekezdése alapján folytassa le a bírói döntéseket megalapozó jogszabályok Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatát, arra figyelemmel, hogy a Módtv.-ben - a Bíróság és a NAV SZF szerint - nem rendelkezett a hatályba lépése előtt előre befizetett összegek (díjak, közterhek) sorsáról (erre utalnak a Kúria ítéletének idézett mondatai).

Indítványozzuk továbbá, hogy döntése során az Alkotmánybíróság – lehetőség szerint - állapítsa meg, hogy azok az összegek (díjak, közterhek), melyeket a Módtv. hatálybalépése előtt befizettek egy évre, illetve egy hónapra előre, azok időarányosan visszajárnak. Ugyanakkor azt is állapítsa meg, hogy az az engedéllyel rendelkező, aki a Módtv. hatálylépéséig az előírt befizetési kötelezettségeinek nem tett eleget, azt pedig a hatóság e befizetésre kötelezze. Egyszerűbben fogalmazva a közigazgatási hatóságok (NAV SZF, illetve az adóügyi hatóságok) határozatban – megfelelő határidő tűzésével – állapítsák meg a befizetendő, illetve visszajáró összegeket.

Ezen indítványunkat a Tisztelt Alkotmánybíróság korábbi számos döntése is alátámaszthatja:

„*A hiányos szabályozás problémáját az Alkotmánybíróság számos határozatában megfogalmazta, így – többek között – a 22/1990.(X.16. AB határozat, 37/1992.(VI. 10.) AB határozat, 6/2001.(III.14.) AB határozat.*

Az Alkotmánybíróság azt is kimondta határozataiban, hogy a mulasztásban megnyilvánuló alkotmány(alaptörvény)ellenességet az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján indult eljárásban is megállapítja [30/1990.(XII.15.) AB határozat, 32/1990.(XII.22.) AB határozat, 31/1997.(V.16.) AB határozat, 63/1997.(XII.11.) AB határozat].”

Jelen ügyben a hatóság és bíróságok szerint a szabályozás hiányos, mert nem rendelkezik arról, hogy mi legyen a befizetett díjakkal, közterhekkel, azok időarányosan visszajárnak-e a szerencsejáték szervezőknek, illetve az érintetteknek van-e befizetési kötelezettsége az állam (vagy valamely szerve) irányában. A közigazgatási szerv és az eljáró bíróságok érvelése azon alapul, hogy mivel a Módtv. nem rendelkezett e kérdéssel, így abban döntési jogosultságuk nincs. Ebbe bizonyos értelemben az indokolások beleértik azt is, hogy mivel előre történt befizetés, így nincs hatásköre sem a NAV SZF-nek, sem a Bíróságnak és a Kúriának arra, hogy saját hatáskörben döntsenek, a tevékenységgel nem „fedezett” díj- és adóbefizetések visszatérítéséről.

Az Alkotmánybíróság 55/2001. (XI.29.) AB határozatában – visszautalva a 22/1990.(X.16.) AB határozatára – összefüggést állapított meg a mulasztás és az állami beavatkozás között: „*Mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség valósul meg, ha annak nyomán állott elő jogi szabályozás iránti igény, hogy az állam jogszabályi úton avatkozott be bizonyos életviszonyokba és ezáltal az állampolgárok egy részét megfosztotta alkotmányos jogai érvényesítésének lehetőségétől* [22/1990. (X. 16.) AB határozat, ABH 1990, 83., 86.]

Mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség az olyan helyzet is, amikor alapjog érvényesítéséhez szükséges jogszabályi garanciák hiányoznak [37/1992. (VI. 10.) AB határozat, ABH 1992, 227., 231.].”

A PA-k működésének megszüntetése kétséget kizáróan állami beavatkozással (jogalkotással) történt, s az ennek során történt hiányos szabályozás nem ad módot az időarányos visszatérítésre (közigazgatási szerv és bíróságok érvelése).

Az 57/2009.(V.20.) AB határozat jelen helyzetre is érvényes döntést tartalmaz: „*Az Alkotmánybíróság mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet állapít meg, ha alapvető jog érvényesüléséhez szükséges garanciák hiányoznak, illetve, ha a hiányos szabályozás alapvető jog érvényesítését veszélyezteti.* [22/1990. (X. 16.) AB határozat, ABH 1990, 83, 86.; 37/1992. (VI. 10.) AB határozat, ABH 1992, 227, 232.] *Az Alkotmánybíróság mulasztásban megnyilvánuló alkotmánysértést nemcsak akkor állapít meg, ha az adott tárgykörre vonatkozóan semmilyen szabály nincs* [35/1992. (VI. 10.) AB határozat ABH 1992, 204.], *hanem akkor is, ha az adott szabályozási koncepción belül az Alkotmányból levezethető tartalmú jogszabályi rendelkezés hiányzik* [22/1995. (III. 31.) AB határozat ABH 1995, 108, 113.; 29/1997. (IV. 29.) AB határozat ABH 1997, 122, 128.; 15/1998. (V. 8.) AB határozat ABK 1998. május, 222, 225.]. *A szabályozás tartalmának hiányos voltából eredő alkotmánysértő mulasztás megállapítása esetében is a mulasztás, vagy a kifejezett jogszabályi felhatalmazáson nyugvó, vagy ennek hiányában, a feltétlen jogszabályi rendezést igénylő jogalkotói kötelezettség elmulasztásán alapul*” (4/1999. AB határozat, ABH 1999, 52, 56–57.).”

Ha a NAV SZF és a Bíróság továbbá a Kúria érvelését vesszük figyelembe, az engedéllyel rendelkezőknek nincs lehetőségük „fedezet és ellentételezés” nélküli befizetéseik visszaigénylésére. Így ezen összegeket az állam (vagy valamely hatósága) indokolatlanul tartja magánál, amit úgy is fogalmazhatunk, hogy jogalap nélkül gazdagodott, melyet a korábbi és jelenleg hatályos polgári jogi szabályozás is tilt (ez utóbbi mondat a mi érvelésünkben is szerepel).

A 8/2014.(III.20.) AB határozat – bár szerződési viszonyokról szól – rendelkezése értelmezhető akként, hogy a pénzügyi és társadalmi változások a szabályozásra jelentős hatást gyakorolhatnak: „*2.2.1. Az Alkotmánybíróság a 32/1991. (VI. 6.) AB határozatában (ABH 1991, 146, 166., a továbbiakban: Abh.) rámutatott arra, hogy különösen a hosszú évekig fennálló szerződési jogviszonyokra a jelentős gazdasági – esetleg politikai –, pénzügyi és egyéb társadalmi változások nyilvánvalóan számottevő hatást, lényegi befolyást gyakorolnak. [...] Kimondta az Alkotmánybíróság továbbá azt is, hogy ha a társadalmi méretű változások a szerződések nagy tömegét érintik, indokolt – és alkotmányosan nem kifogásolható –, hogy a jogviszonyok megváltoztatására, módosítására a törvényhozás dolgozzon ki általános megoldást. Az állam azonban jogszabállyal a fennálló szerződések tartalmát általában csak ugyanolyan feltételek fennállása esetén módosíthatja, változtathatja meg alkotmányosan, mint amilyen feltételek fennállását a bírósági úton való szerződésmódosítás megkövetel. Vagyis a tartós jogviszonyok jogszabállyal történő alakítására a clausula rebus sic stantibus tételének alkalmazásával kerülhet sor. Eszerint a jogalkotó – akárcsak a bíróság – akkor jogosult a fennálló és tartós szerződési jogviszonyokat módosítani, ha a szerződéskötést követően beállott valamely körülmény folytán a szerződés változatlan tartalommal történő fenntartása valamelyik fél lényeges jogos érdekét sérti, a körülményváltozás nem volt ésszerűen előre látható, továbbá, ha az túlmegy a normális változás*

kockázatán. A jogszabályi beavatkozásnak pedig további feltétele, hogy a lényeges körülményváltozás társadalmi méretű legyen, vagyis a szerződések nagy tömegét érintse. A törvényhozó feladata meghatározni és egyúttal felelőssége eldönteni, hogy melyek azok a területek, amelyeken a beavatkozás már jogalkotási követelmény. Azt pedig, hogy a beavatkozás feltételei alkotmányosan fennállnak-e, köteles bizonyítani.”

Időközben a Fővárosi Törvényszék a [REDACTED] Tanácsadó és Szolgáltató Kft. és társai ügyében előzetes döntéshozatali kérelmet terjesztett elő az EUB-hoz. Az EUB 2015. június 11.-én kelt C-98/14. számú ítéletével megállapította, hogy az Szjtv. módosításai (játékadó 5-szörösére emelése és százalékos mértékű adó bevezetése a 2011. évi CXXV. tv. 27.§-a alapján és a PA-k kaszinón kívüli üzemeltetésének megtiltása a Módtv.-vel), kellő felkészülési idő, illetve az érintettek megfelelő kompenzáció (kártalanítás/kártérítés) nélkül az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés (továbbiakban: EUMSZ) 56. cikkében meghatározott szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását jelenti (határozat 2. pont), s egyúttal az Európai Unió Alapjogi Kartájában foglalt tulajdonhoz való jogot is sérti.

A megfelelő kompenzáció körébe nyilvánvalóan beletartozik annak az igazgatási szolgáltatási díjnak a visszafizetése is, melyet előre be kellett fizetni, majd jogalkotói döntéssel a tevékenység megszűnt, tehát a hatóságnak további intézkedéseket nem kellett tennie. Tehát az igazgatási szolgáltatási díj időarányos részét vissza kell téríteni.

Ezt támasztják alá az EUB korábban hivatkozott döntései is. A magánszféra vonatkozásában irányadó a T-151/01. számú ítéletének 16.-17. pontja:

„16. A logó használója a logóra vonatkozó felhasználási szerződés alkalmazásában Németország területén forgalmazott, és a Der Grüne Punkt logót viselő összes csomagolás után díjat köteles fizetni a DSD-nek. Az e szabály alóli kivételek külön írásbeli szerződés tárgyát képezik (a szerződés 4. cikkének (1) bekezdése). A szerződés 5. cikkének (1) bekezdése továbbá arról rendelkezik, hogy a Der Grüne Punkt logót viselő és a logó használója által Németország területén forgalmazott összes csomagolás kiszámlázásra kerül (a szerződés 5. cikkének (1) bekezdése).

17. A díj összege kétféle tényező alapján kerül kiszámításra, vagyis egyrészt a csomagolás súlya és a felhasznált anyag típusa, másrészt pedig a csomagolás térfogata, illetve felülete alapján. E díjak anélkül kerülnek kiszámításra, hogy azokat nyereség címén növelnék, és kapcsolódó ügyintézési költségek fedezésére szolgálnak (a szerződés 4. cikkének (2) és (3) bekezdése). A díjakat a DSD saját döntése alapján kiigazíthatja, amennyiben e költségek változnak.”

Az állam által kivetett díjakra vonatkozik a C-392/04. és C-422/04. sz. egyesített ügyekben hozott ítélet 28.-29. pontja:

28. A C-292/01. és C-293/01. sz., Albacom és Infostrada ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítélet 25. pontjában (EBHT 2003., I-9449. o.) arra emlékeztetett a Bíróság, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az egyedi engedélyes vállalkozásokra a tagállamok által kivetett igazgatási díjak kizárólagosan azt a célt szolgálják, hogy fedezzék azokat az igazgatási költségeket, amelyek az említett engedéllyezéssel járó munkához kapcsolódnak.

29. Amint azt a Bíróság a fent hivatkozott Albacom és Infostrada ügyben hozott ítélet 25. pontjában is értelmezte, e rendelkezés szövegéből az következik, hogy az említett munka kizárólag négy tevékenységre vonatkozhat, azaz az egyedi engedélyek kibocsátására, intézésére, ellenőrzésére és végrehajtására. Ráadásul az igazgatási díjnak arányosnak kell lennie a szükséges munka mennyiségével, és azt megfelelően és kellően részletes formában nyilvánosságra kell hozni annak érdekében, hogy az információk könnyen hozzáférhetők legyenek.

Mindkét ítélet azt jelzi, hogy a díjaknak megfelelően arányosnak kell lenniük a szemben álló hatósági (illetve első esetben magán vállalkozás) tevékenységgel. Világosan leszögezi, hogy milyen tevékenységet kell fedeznie ennek a díjnak, azaz az engedély kiadását, annak

ügyintézését, ellenőrzését és a végrehajtását (jelen ügyben az ellenőrzés nem tartozik ide, mert arra külön díjat kell fizetni). Mindez azt bizonyítja, amit a beadványunkban korábban jeleztünk. Megítélésünk szerint tehát az Európai Unióban is érvelésünknek megfelelően határozzák meg az igazgatási szolgáltatási díjjal kapcsolatos szabályozást, s az EUB is ennek megfelelően értelmezi a vonatkozó uniós szabályozást.

Végezetül egy személyes megjegyzés a jogi képviselő részéről, aki a Szerencsejáték Felügyelet létrehozása után pár hónappal e hatóságnál dolgozott közel 10 évig, mint osztályvezető, majd főosztályvezető – s a PA- kat üzemeltetők tartoztak felügyeleti, ellenőrzési jogkörébe. A kezdetekben számos probléma merült fel a befizetésekkel kapcsolatosan, mind időszzerűségben, mind összességében. Ezért az igazgatási szolgáltatási díj vonatkozásában pár napos késedelmek fordultak elő, rosszul lett a PA gyártási száma feltüntetve, így feltétel lett az igazgatási szolgáltatási díj befizetését igazoló okirat bemutatása, mielőtt az engedély átvételre került. Az adó a forgalom meghatározott százaléka volt. E téren is pár napos késések fordultak elő, illetve maximum néhány ezer forintösszegig terjedő eltérések voltak (vagy többet fizetett be, vagy kevesebbet) – melyekre azt lehet mondani, hogy figyelmetlenség, elszámolási problémák voltak (pl. a szervező a zárás előtt pár nappal hamarabb megcsinálta a kimutatást a hónap hátralévő 2-3 napi forgalmát megbecsülte az előző napok alapján – az utóellenőrzésnél kiderült, hogy vagy több, vagy kevesebb a befizetés). Ez mindkét fél (a szervezéssel foglalkozó vállalkozások és a hatóság) részére jelentős többlet-munkát eredményezett: a többletet visszafizette a hatóság, vagy a következő hónapra „elszámolta”, ha pedig kevesebb befizetés történt, hatósági döntés született a befizetésre. A pontosság és az adminisztráció egyszerűsítése végett történt az a jogszabály-módosítás, hogy tételes adó legyen, és egy hónapra előre be kell fizetni. Az összeg – a Magyar Szerencsejáték Szövetség egyetértésével – az addigi átlag-forgalom plusz 10 % összegben lett meghatározva, mely később többé-kevésbé az inflációt követve emelkedett, illetve módosult, amikor 1995-ben két kategóriába lettek sorolva a PA. Mindez a módosítás indokolásában annyiban szerepelt, hogy az adminisztráció egyszerűsítése, s az adó mértékének a forgalomhoz igazítása tette a változást szükségessé.

B u d a p e s t, 2015. augusztus „ „

MSZSZ jogtanácsos

ügyvezető

Mellékletek:

- [redacted] Kft. kérelme,
- NAV SZF határozata,
- [redacted] Kft. keresete,
- NAV SZF ellenkérelme,
- Főv. Közig. és Munkaügyi Bíróság végzése és ítélete,
- Főv. Közig. és Munkaügyi Bíróság végzésének jogerő megállapítása,
- [redacted] Kft. felülvizsgálati kérelme,
- NAV SZF észrevétele a felülvizsgálati ellenkérelemre,
- Kúria ítélete,
- Fővárosi Főügyészség fellépése,
- Legfőbb Ügyészség fellépése,
- jogtanácsosi igazolvány másolata
- meghatalmazás a [redacted] Kft. részéről a jogi képviseletre
- jognyilatkozat adat nyilvánosságra hozatalához

